

מיכל בורשטיין

מתנה לחיים

"יותר מ-1000 השתלות כליה נערכו בישראל".

1000 אנשים טובים ורחמנים, שפתחו את ליבם ותרמו מגופם, רק כדי שלשני יהיה טוב יותר, בלי לצפות לרווח עצמי. וכל זה בפעילות של איש אחד שחווה את הסבל על גופו, הרב ישעיהו הבר ז"ל, והרים את הכפפה לטובת חולי הכליות ששיוועו לכליות שעובדות ומנקזות. הרב הבר כבר לא איתנו היום, אבל הפעילות שלו ממשיכה, ומצילה חיים. הלוואי שכולנו נשאיר אחרי 120 זכויות שימשיכו לכפות ולחולל טוב.

הגבוהים בעולם. 1000 תורמים שחפצו להציל חיים ולעשות חסד בגופם, ו-1000 נתרמים שהמתינו לכליה שתשחרר אותם מהמצב הלא מאוזן שגופם היה שרוי בו, קיבלו מתנת חיים. חלקם הגדול עבר דיאליזות המפרכות את הגוף ואת הנפש, הרבה מהם בעלי משפחות, שהצורך לנסוע לטיפולים שלוש פעמים בשבוע בבית החולים שיבש את סדר היום של כל המשפחה, את הפרנסה, ילדים קטנים שהתפללו על אבא שלהם הסובל, ילדים קטנים שסבלו בעצמם.

כשרותי נולדה, נתנו לה הרופאים סיכויים נמוכים לתוחלת חיים גבוהה, כיון שהכליות שלה היו חלשות ולא הצליחו לתפקד. בחסדי שמים, רותי נאבקה והצליחה לשרוד. אבל המקום שהכי שנאה הייתה המחלקה בבית החולים. המחלקה שבה נאלצה לעבור טיפולי דיאליזה מתישים. שלוש פעמים בשבוע היא הגיעה לשם, וכולם כבר הכירו אותה והיא רק רצתה שישכחו ממנה... אבל אז לא היה נפוץ המערך של תרומות הכליה, והכל היה איטי יותר. כשהייתה בת 10 קיבלה מתנת חיים, אחותה נמצאה מתאימה, ותרמה לה כליה. מאז החיים שלה השתנו לגמרי. המחשבה היחידה שהיא מדחיקה היא מה יהיה כשימלאו להשתלה 15 שנים, כשהכליה כבר תתיישן. היא לא יכולה לחשוב שוב על דיאליזה! רותי היום כבר מעל גיל 20, ובכל זאת יש בה תחושת רווחה ותקווה לעתיד טוב. מקווה שבס"ד אם תצטרך, כבר יהיה קל הרבה יותר להימנע מפגישות מחודשות במחלקת דיאליזה, ואולי, אם תמצא לה כליה מתאימה- היא תוכל להמשיך את חייה בלי סבל מיותר. מאז היווסדה של עמותת 'מתנת חיים', בשנת תשס"ט, נערכו יותר מ-1000 השתלות כליה. כאשר ישראל מתפארת במתן תרומות מבין

